

דודה גוטה

זו הייתה הפעם הראשונה שראיתי את אמא מפעילה אלימות.

את ה"נינה ריצ'י" הרחתי לפני שפתחתי את הדלת. דודה גוטה נכנסה בכל הדרה. היא התיישבה על הספה, שילבה רגל על רגל, והציגה בענווה את נעלי העקב הכחולות שלה. הנעליים היו מעוצבות לפי המודה האחרונה. חצאית הפליסה הכחולה שהתאימה לנעליים, הייתה זרועה פרחים קטנטנים. החולצה דחקה את שדיה הנדיבים. היא ענדה שרשרת ארוכה שזורה באבנים ענקיות ירוקות וכתומות. שיערה השחור הקבוע בפקעת, שקראתי לו "העוגייה", היה אסוף בסיכות רבות ובמרכזו סיכה בעלת פרח אדום. כל הופעתה צעקה, "אני לא רק אישה אלגנטית אלא גם בוהמית". אצבעותיה השמננות והנקיות מלק ענודות טבעות עם אבנים תואמות לעדי שהשתלשל בין שדיה אמרו: "אני ציירת ועל כן אני לא יכולה למרוח לק". גבותיה מרוטות לחלוטין ובמקומן צויר פס של עיפרון. הגבות יצרו לה הבעה של מישהי שתימהון תמידי על פניה. במרכז השפתיים צוירו כנפי פרפר בצבע קדמיום אדום. הקטנתי אותה בדמיוני על כל הווייתה על מנת שתתאים למדף עליו עמדו בובות העמים שלי בשורה מסודרת ופרצתי בצחוק. (דודה גוטה נקראה "דודה" כמו כל מכרינו שהרחיבו מעט את המשפחה הקטנה ששרדה, משם.) היא שאלה את אמא למה אני צוחקת. אמא אמרה שלא תשים לב אלי ושתספר מה שלום בנה איליה ובעלה קאופמן. לבעלה קראנו בשם המשפחה בלבד כאילו לא הייתה לו אישיות משל עצמו וכולו חי לשרת את האמנית.

ספל הקפה שהיה בכוס הפורצלן בעל פס הזהב שתאם את כל סט ההגשה החגיגי, החל לפתע לרעוד בידה, הגבות נזלו לה למטה והפרפרים האדומים התחילו לרפרף. דודה גוטה חטפה היסטריה! הקפה נשפך על הריצפה. אמא לקחה את הספל מידה, והחטיפה לה סטירה. הסטירה פעלה נפלא: דודה גוטה השתתקה והתיישבה על הספה בלי לזוז ובלי להוציא אף מילה. אמא צלצלה לקאופמן שיבוא מיד לקחת אותה. ואכן הוא הגיע והוליך את דודה גוטה לביתם. אני הסתכלתי על אמא בפליאה על תגובתה האלימה והמפתיעה כל כך. אמא הסתכלה עלי בחזרה ואמרה: "לא הייתה ברירה, לא באמת התרגזתי, זו הייתה הצגה, אחרת היא לא הייתה נרגעת" והסבירה לי על גיל המעבר אצל נשים. ואז הוסיפה: "אילו הייתה עובדת קשה כמוני במקום לשבת בבית ולחכות להשראה, זה לא היה קורה".

באחת הפעמים שהתארחנו אצל משפחת קאופמן בחולון, דודה גוטה ישבה עם גבותיה התמהות, והאודם הפרפרי יצר לה הבעה של נשיקה. ריח הנינה ריצ'י התערבב בריח צבעי השמן והטרפנטין.

קאופמן הגיש להורים שלי תה עם קוביות סוכר ועוגיות שקנה בדרך הביתה. אמא אמרה שהילדה בטח רעבה ונלך. ודודה גוטה קמה לפתע, הלכה למטבח, וחזרה עם שתי פרוסות לחם מרוחות במרגרינה ובצל ירוק אחד.

נשמע צלצול בדלת וקאופמן פתח. נכנס זוג עם ילד בערך בגילי. דודה גוטה חילקה לנו עפרונות ודפים ואמרה לנו לצייר את השולחן והאגרטל שעמדו בפינה. הילד צייר יפה מאד. דודה גוטה אמרה ששני הציורים יפים מאד, אולם של הילד הוא כמו של מהנדס ושלי עם נשמה...